

Milión uzlov, jedna niť

Čas sa niekedy vlečie a niekedy ide až priveľmi rýchlo. Deň sa strieda s nocou a nikto, nikto na svete to nezmení. Nikto z nás, dokonca ani šaman z ruskej tajgy, nedokáže čas zastaviť, spomaliť, zrýchliť, a dokonca ani vrátiť späť. Vieme to, ale aj napriek tomu už každý určite zažil naliehavý pocit, keď by sme najradšej vrátili čas a vyhli sa niektorým veciam. Ale to je, bohužiaľ, nemožné. Ak by to možné bolo, vrátila by som späť ten osudný piatok.

Dnes sú to už dva týždne, odkedy Irlen z ničoho nič zmizla. Čistokrvný nemecký ovčiak z rodu Patadria skrátka zmizol a ani po dvoch týždňoch hľadania o nej nikto nepočul, a nikto ju nevidel. Pýtala som sa na ňu každého. Susedov, pošťárky, spolužiakov, babky a dokonca aj tej xantipy - predavačky z drogérie. Nikto nič. Polícia? Zaevidovali zmiznutie a vraj budú pátrať. Niektorí mi odporučili detektíva Andreja Lookfora. Ospevovali ho ako najlepšieho a najochotnejšieho detektíva v okolí. Avšak tá jeho ochota vôbec nebola taká, akú som čakala. Odsunul ma na stú koľaj a môj prípad nechal v poradi. Vraj má veľa práce a teraz sa mi nemôže venovať. Potom povedal, že sa k tomu neskôr vrátil a pred nosom mi zabuchol dvere. A čo som urobila? Rozhodla som sa, že Irlen nájdem svojpomocne. Nech to stojí, čo to stojí.

„Ahoj,“ zdravím do telefónu Jura.

„Zdravstvuj,“ ako vždy ma pozdraví po rusky. Pomaly to od neho začínam chytať. Minule som tak dokonca pozdravila mamu. Pozerala na mňa s vyvalenými očami, netušila, že viem čo i len slovičko po rusky.

„Ide o Irlen. Mohol by si prísť?“

„Mám tri varianty,“ začne rozprávať totálne z cesty. „Prvým je, že sa Irlen našla. Druhým, že chceš aby som ti pomohol ju nájsť a tretí...“ urobí pauzu a ja sa začínam obávať, čo ide povedať, „...tým tretím je, že ma chceš úplne nenápadne pozvať na rande. Trafil som sa aspoň do jedného?“

„Jasnééé. Až taká zúfalá nie som. Ale teraz vážne potrebujem tvoju pomoc.“

„I was just kidding. Ale dobre. O pol hodinu som tam.“

Stepujem predo dvermi. Je mi zima, ale z nedočkavosti si nejdem ani dovnútra vziať bundu. Juro si dáva na čas. Začína sa ma chytať nervozita, keď na križovatke odbočí na našu ulicu bicykel. Za bicyklom poslušne cupitá nemecký ovčiak. Aj z peknej diaľky rozoznám Jura a jeho psa Daina. Dain je podobne ako Irlen čistokrvný, ale on je z rodu von Stein. Často si z jeho mena robíme srandu, pretože sa to trochu podobá na meno Frankenstein. Aj preto ho tak sem- tam voláme. Alebo aj Frank. To je jedno.

„Tak sme tu,“ udýchaný Juro zosadne z bicykla, ktorý oprie o stenu nášho domu. Daina pustí, nech si pobehá po našom čerstvo pokosenom trávniku.

Vojdeme do mojej izby a zavrieme dvere. Vytiahnem svoj notebook. Môže nám pomôcť. Možno.

„Takže, čím začneme?“, spýta sa Juraj.

„Nooooo...“

Vytiahne poznámkový blok. „Potrebujeme nejakú informáciu, od ktorej sa odrazíme. Čo tak dátum? Všetko zapíšeme a nájdeme medzitým súvislosť.“

„Hráš sa na detektíva. To je fajn. Každopádne to bolo pred dvoma týždňami v piatok.“

„Dobre. Teraz si zapíšem nejaké podrobnosti. Povedz, Iva, čo bolo na tom dni také výnimočné? Skráteno, čo všetko sa v ten piatok udialo?“

„Bolo krásne slnečné...“

„To je pekné. Hovor bez okolkov.“

„Tak dobre. Ved' vieš, vtedy v piatok, keď mi mamina dovolila prvýkrát ísť na diskotéku. Šli sme tam ty a ja spolu. Klub Čierna labuť. Dost' vychýrený podnik. Pred odchodom som pustila Irlen, pretože vtedy odchádzali rodičia na služobnú cestu. Irlen som pustila, aby strážiła. Predsa je to nemecký ovčiak. Plemeno určené na stráženie by malo byť využité. V ten deň sme sa z diskotéky vrátili krátko po polnoci. Irlen však už pri dome nebola.“

Chvíľu sme obaja hľadeli do Jurových zápisov. Hľadali sme informáciu, ktorá by bola pre nás prvým dielom skladačky. Čoskoro som tú informáciu našla.

„Mám to! Niekto musel vedieť, že nebudeme doma. Že mi to skôr nenapadlo.“

„Máš pravdu. Ten dotyčný vás musel buď poznať, alebo poznal niekoho z tvojich známych a tí mu podali informáciu. A možno vás iba primitívne sledoval.“

„Taktiež to mohla byť nejaká organizovaná skupina,“ dramatizovala som celú situáciu.

„To je taktiež možnosť. I keď málo pravdepodobná. Skupinu si človek všimne rýchlejšie ako jednotlivca.“

„Všetko sú to iba dohady. Poďme k faktom. Niekto vedel, že dom bude prázdny a pes bude vonku.“

Juro sa zamyslí. „V dome podľa tvojich slov nič nezmizlo. Dotyčný alebo dotyčná tu šla s cieľom vziať nenápadne Irlen a nenápadne zmiznúť.“

„Alebo ho niekto zbadal a utiekol skôr, ako stihol otvoriť dom.“

„Fajn. Preč so špekuláciami. Budeme nasledovať prípady súvisiace s tým tvojim, ktoré sa stali v blízkom okolí.“

Zapne notebook a do vyhľadávača píše: *Krádeže domácich zvierat*. Naskočí mu tam niekoľko internetových článkov. Do vyhľadávača zadáme aj krádeže zvierat v našom meste. Chvíľu čítame a zrazu nájdeme článok: *Žena zo sídliska Bystrianky kradla na objednávku čistokrvné mačky*. Do článku sa začítame a po chvíli sa na seba pozrieme.

„Prvá stopa je na scéne,“ skonštatujem.

Vezieme sa na bicykloch dole kopcom. Hlavou mi víria myšlienky. Otázky aj známe fakty. Niektoré veci mi nejdú do hlavy. Napríklad, načo by bol zlodejke mačiek pes. Jurovi to zvláštne neprišlo. Tvrdil, že možno si nejaký jej zákazník objednal psa. Stále mi to však nejde do hlavy. Bola by až taká hlúpa, aby s tým pokračovala po tom, čo dostala pokutu vyše 12000 eur? Podľa mňa ťažko. Ale ak to nebola ona, možno pozná niekoho, kto na čiernom trhu kšeftoval s psami. Každopádne, stopa je stopa, i keď je iba plytká.

Vchádzame na Revolučnú. Podľa informácií z článku žena býva v jednej z bytoviek, pri ktorých práve stojíme. Zvoníme na zvonček paneláka, v ktorom údajne býva.

„Čo je?“ ozve sa zachrípnutý hlas ženy.

Slova sa ujme odvážnejší Juraj: „Mohli by sme sa s vami porozprávať? Ide o psa.“

„Už to nerobím. Dajte mi svätý pokoj.“

„Nie sme policajti. Chceli by sme od vás nejaké... uhm... informácie.“

„Za informácie sa platí.“ A zadrnčal vchodový zvonček.

Kráčame po schodoch. Juro si mrmle popod nos: „Tá baba..! Pch. Na nej minieme celé vreckové.“

„Ak to urobila, nemyslím si, že sa nám kvôli piatim eurám prizná.“

„Čo ty vieš...“

Na treťom poschodí stojí v papučiach, rozťahanom tričku a vyblednutých nohaviciach žena, ktorá je očividne chorá, pretože má okolo krku šál aj napriek horúčave vonku. Naznačí nám, aby sme vošli. Zavrie za nami dvere a ja sa ocitnem v nečakane čistej izbe. Čakala som odpadky v strede obývačky a grafity na stene. Namiesto toho bola v obývačke zachovalá sedačka, stolík a síce starší, ale počítač a vedľa televízor. Z kuchyne som videla iba kúsok, ale aj ten pôsobil čisto.

„No? Čo chcete aby som vám povedala?“

Juraj ide na to priamo. „Povedzte nám, nemal niekto z vašich starých zákazníkov záujem o čistokrvného nemeckého ovčiaka?“

„Päť eur.“

„Keď odpoviete.“

„Istý chlap. Nepredstavil sa. Pýtal sa, či by som nemala nejakého psa vo výhľade. Odmietla som ho. Už to viac nechcem robiť. Nechcel konkrétne toto plemeno.“

Na stôl položím päť eur. Vezme ich a ešte sa opýtam: „Nemáte nejakého známeho, čo sa živí predajom kradnutých psov?“

„To mám bonzovať deckám? Ale je mi vás ľúto...poznala som jedného chlapa. Býva tam v tých domoch,“ ukázala z okna izby na piatom poschodí na rodinné domy až kdesi na okraji sídliska. „Kšeftoval so všetkým. Niektoré veci predával legálne. Ale väčšinu ukradol, tak ich predával pod rukou. Aj psy. A zameral sa na vzácnejšie plemená. Nevie, či tam ešte býva. A za túto otázku si tiež účtujem. Vidím, že máte prachy. Prezradím vám tajomstvo, decká. Peniaze odomykajú všetky dvere.“

Svetelná križovatka, prudký kopec, na križovatke doľava... stále si dookola opakujem cestu, ktorú mi opísala z okna piateho poschodia. V žalúdku mám istý pocit, ktorý pripomína úľavu. Zdá sa, že sme na správnej ceste. Pred starším, z jednej strany ošarpaným domom zastavíme. Bicykle odložíme v kroví pred rozpadajúcim sa plotom a potichu sa snažíme dostať do dvora. Ale škripajúca brána je ako poplašné zariadenie. Spoza domu sa vynorí chlap a za ním malý štvornohý hnedý oriešok. Hneď beží k nám, a tak vrtí chvostom, div si ho neodkrúti. Na chvíľu zabudneme, na čo sme prišli a venujeme sa psíkovi.

„Čo chcete?“

„Môžeme hovoriť s pánom Braňom Ubertom?“, zdvihne sa od psíka.

„To som ja.“

„Hľadáme nášho psa. Čistokrvného ovčiaka. Pred dvomi týždňami nám ho niekto ukradol.“

„A čo ja s tým?“

Juro si odkašle a už by chcel niečo povedať, ale ja mu skočím do reči: „Viete, povedali nám, že vy by ste možno vedeli, preto sme prišli. Mysleli sme, že nám pomôžete. Ved' aj vy máte isto deti ... a aj psa.“

„Nič neviem o vašom psovi.“

Na tvári sa mi usadí zúfalstvo. Kto nemal okrem človečieho kamaráta aj psieho, nepochopí. Nikam sme sa nepohli. Je to len ďalší uzol. Ďalší uzol na jednej niti. Presne taký, aký na nej urobil niekto už pred dvoma týždňami. Juraj ma utešuje.

„Neboj sa. Budeme hľadať ďalej. Niečo určite zistíme.“

Zberáme sa na odchod po našej „dlhej“ návšteve, keď sa za nami ozve hlas: „Počkajte. Psa som neukradol a ani nepredal, ale volal mi istý muž. Zháňal psa. Vlčiaka. Čistokrvného. Odmietol som. Mal požiadavku na konkrétneho psa.“

„A...?“

„Potom mi volal opäť, chcel, aby som ukradol v istý čas konkrétneho psa. On...“

Chvíľu je ticho a obaja na neho hľadíme plní nedočkavosti. Zhlboka sa nadýchne a pokračuje: „Volal mi zhruba pred dvomi týždňami. Chcel nemeckého ovčiaka z konkrétneho domu.“

Vlna nádeje ma zaplaví ako tsunami. Puzzle sa stále viac a viac zapíňa.

„Hovoril, že bude ľahké ukradnúť psa a zmiznúť. Vedel, že dospelí nebudú doma. Dokonca mi ponúkol pištoľ nabitú uspávacou vakcínou. Odmietol som.“

„Máte na toho človeka číslo?“ vyhrknem.

„Áno, v histórii hovorov,“ odvetí a hľadá v telefóne.

Odchádzam plná nádeje a istoty, že môj havino je blízko. Neuveriteľne blízko. Som nesmierne vďačná bývalému zlodejovi, ale hlavne som vďačná Jurovi. Viem, že toto nie je koniec, ale cieľ je na dosah.

„Ty voláš!“

„Nie, je to tvoj pes. Ty zavoláš.“

„Jasné... A čo poviem? *Dobrý deň ukradli ste mi psa, môžete mi ho vrátiť?*“

„Nie, skrátka... Daj to sem, volám ja,“ zoberie mi mobil z ruky.

Zhlboka sa nadýchne a vytočí číslo. Hovor dá na reproduktor a čaká. Z mobilu sa chvíľu ozýva iba pípanie, ale čoskoro zdvihne mužský hlas. Najskôr povedomý, ba neskôr ... známy hlas.

„Horár pri telefóne.“

Juraj zmeneným hlasom: „Dobrý deň, som... zo... spoločnosti vášho telefonického operátora. Smiem vám ponúknuť náš nový produkt?“

„Prepáčte, ale nemám záujem. Dopočutia.“

Telefónát sa skončí. Sedím na lavičke v parku, akoby som zamrzla.

„Tak ako, spoznala si ho?“

„Náš, náš sused. Jozef Horár.“

V hlave si ukladám myšlienky. Majú chatu kdesi za mestom a dochádzajú tam aj počas týždňa. . . Aspoň to spomínal, keď bol kedysi u nás za otcom. Možno je tam aj teraz. Ideme domov!

U nás v dome je tma aj v jeho dome je všade zhasnuté.

Teraz je čas pre policajtov. Juro ich už medzitým zavolať. Sme na policajnej stanici, dávame im číslo telefónu na suseda Horára, nasadáme do auta a ideme.

O šesť mesiacov neskôr

Som s Irlen na súťaži. Darí sa jej priam výborne. Zdá sa, že by mohla aj vyhrať. Zvoní mi telefón: „Áno, prosím?“

„Dobrý deň, tu je detektív Lookfor. Dostal som sa k vášmu prípadu... .“

Patrícia Mazaňová , 7.roč. ZŠ, 12 rokov

Základná umelecká škola, Štúrova 467, 02401 Kysucké Nové Mesto